

ČEKÁNÍ
MICHAELA KLEVISOVÁ NA
KOCOURA

motto

Čekání na kocoura

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Michaela Klevisová
Čekání na kocoura – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ČEKÁNÍ
MICHAELA
KLEVISOVÁ NA
KOCOURA

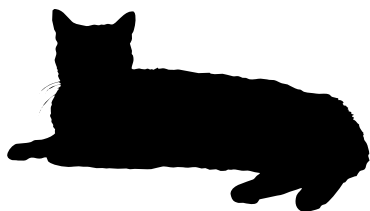
Příběhy o kočkách a jejich lidech

Praha 2020

*Pro Pana Buchtu, Matýska, Lidušku, Pepička & spol.,
Černou, Kočičáka, Kubu, Sfingáče & spol., Starýho
Matesa, Miculiána, Barčouna, Mikeše Mikomikše,
Belu, Lízu, černou Koč a ostatní kočky z chaty, Zrzou-
na, Koťáka-Miterranda, Kočičku, Tasemničáka, Sliza,
Žemláka, Lvíčka, Mikýška z Hutí, Diega Maradonu
a všechny ostatní*

Za cennou pomoc děkuji Simoně Martínkové-Rackové

O kočkách píšu, protože...

... s nimi souzním. Vyhovuje mi jejich láska bez závislosti, oddanost bez odevzdanosti. Nepotřebuju, aby mě někdo potřeboval. Stačí, když mě bude mít rád, protože si jeho přízeň zasloužím. A přesně takhle vypadá vztah s kočkou. Je to rovnocenné partnerství. Zadarmo v něm nedostanete nic, ale proč byste také měli? Když se snažíte, kočka vás odmění velkou láskou, důvěrou a spoustou radosti.

Do mého života kočky patří ode dne, kdy mě babička doprovázela ze školy a cestou se k nám na kopci mezi vilami přidalo zrzavé kotě. Šlo za námi až domů a tam už zůstalo. Bylo mi sedm a od té doby jsem Kočkařka.

Většina našich koček byli nalezenci; jednu dobu jich s námi bydlelo pět. Občas si připadám jako magnet na kočky v nouzi. Jdeme se třeba projít do parku a v koruně prvního stromu sedí kotě, zoufale mňouká a neumí slézt dolů. „Už tam řve asi tři hodiny,“ říká pán, který nás mívá. Vrátime se tedy s přítelem domů pro klubko provazu a košík, přítel přehodí provaz přes větev, na které sedí kotě, vytáhne nahoru košík – a kocourek okamžitě nastoupí jako do výtahu a šťastně se veze dolů. Jindy přijedeme na dovolenou a u dveří chalupy se hned objeví na první pohled nemocný kocourek. Celých čtrnáct dní ho vozíme k veterináři do nejbližšího města, sami mu pícháme injekce, vykurujeme ho, najdeme mu u sousedů domov. Jako by si nás problémové kočky samy nacházely. Spíš to ale bude tím, že nedokážeme netečně projít okolo zvířete, které nás možná potřebuje.

A podobně je na tom většina těch, kterým přezdívám Kočkaři. Jsme zvláštní typ lidí: tolerantní, ohleduplní, vnímaví, umíme přizpůsobovat pravidla vlastním potřebám a je nám vcelku jedno, co si o nás myslí ostatní. Často se navzájem poznáme ještě dřív, než přijde řeč na kočky – sedím třeba v čekárně u zubaře, povídám si s paní, která je na řadě

přede mnou, a hlavou mi bleskne: „Kočkařka.“ Paní se zmíní, že spěchá vyvenčit pejska. Přesto to zkusím: „To já mám doma tři kočky.“ Paní se rozzáří oči. „Já taky! Taky tři! A na zahradě jich krmím dalších pět...“ Když se my Kočkaři takhle najdeme, je nám úplně jedno, jak jsme staří, odkud pocházíme, jaká je naše profese, jaké máme další zájmy. Okamžitě k sobě přilneme. Podstatné je, že milujeme kočky. Jsme šťastní, že mluvíme s někým, kdo chápe naši posedlost, protože většině lidí připadáme tak trochu pošetilí. A téma hovoru je nevyčerpatelné. Těch zkušeností, o které se lze podělit! Těch historek!

Právě debaty s Kočkaři mě inspirovaly k téhle knížce. Je plná příběhů o kočkách, ale hlavně o jejich lidech.

Cestou na pláž

To léto padaly teplotní rekordy. Na ostrově Brač požár sežehl čtyři tisíce hektarů lesa, vyhnal lidi z hotelů a vítr s sebou ještě týden přinášel štiplavý pach spáleniště.

Koťata se k nim přidala na cestě mezi olivovníky, když jim do konce dovolené zbývaly čtyři dny a vítr se konečně otočil, takže byl cítit jenom mořem, vyprahlými skalami a pryskyřicí.

Robin si klekl doprostřed cesty. Natáhl ke koťatům ruku. Nejdřív se jí bála, uhýbala před ní, ale když je v nestřežené chvíli pohladil zezadu po hřbetě, hned se jeho dlani podvolila. Nakonec se mu vyškřábala na klín.

„Kde se tu vzaly, mamí? Určitě mají žízeň! A hlad!“

Předtím ho nechali jít napřed, měl to tak rád, připadal si samostatný, a drželi se od něj dostatečně daleko, aby se mohli bavit o rozvodu. Byla to jejich poslední dovolená, která měla všechno zachránit, ale jenom potvrdila prázdnotu. Už o tom mluvili docela otevřeně. Střídavku nechci, to šoupání sem a tam dělá dětem v hlavě akorát zmatky. No to je jasný, měl by mít svůj stálej domov. Vždyť si ho můžu brát na víkendy, nějak se domluvíme... Ale stejně si pořád říkám, že kdybychom nebydleli s tvou matkou, mohlo to s náma třeba dopadnout jinak. To nemůžeš vědět. A hlavně už jsme se dohodli, tak to nech plavat... A co ty prachy na účtu? No, možná by to šlo udělat tak, že ty si vezmeš těch padesát táců a já si vezmu auto.

„Jakejch táců?“ zachytil Robin útržek rozhovoru. Představoval si, jak si máma bere do náručí stoh padesáti podnosů na jídlo, těch plastových, na jakých se ve školní jídelně nosí oběd. Byl by to pořádně vysoký komín a musela by dost balancovat, aby se jí při chůzi nenaklonil na stranu a neskácel se.

„Tomu bys nerozuměl,“ řekla.

„Bavíme se o penězích. Tácy jsou tisíce,“ vysvětlil táta. „Utíkej napřed, potřebujeme s mámou něco probrat.“

Robin se chtěl zeptat, odkud si ty tácy máma bude brát a kam je ponese, ale než stihl otevřít pusu, objevila se ta kořata. Dva kocouři. Černobílý a zrzavý.

„Neměli bychom ho tím zbytečně zatěžovat,“ říkala právě máma, a teď už jí Robin rozuměl každé slovo, protože jak klečel u kořat, rodiče přišli blíž. „Vždyť jde teprve do druhý třídy.“

Zaklonil hlavu, náruč plnou kořat a podíval se na ni. „Vezmeme si je?“

Vzít si je samozřejmě nemohli.

„Určitě někomu patří,“ usoudil táta a rozhlížel se po vyprahlé krajině. Pokroucené kmeny olivovníků, staré kamenné zídky, šplhající do svahu. Bílá štěrková cesta, pod srázem moře, nahoře skály, ale nikde žádný dům, ze kterého by sem kořata mohla přijít.

Rozbalili obložené chleby a dali kořatům sýr a šunku. Pak zkusili samotný chleba. Kořata ho zhltila do posledního drobku.

„Vidíte? Mají hlad,“ řekl Robin. „Nejsou ničí.“ Udělal z dlaní misku, nechal si do ní od táty nalít vodu a nabídl ji kořatům. Lačně pila.

Chvíli si s nimi hráli a pak se rozhodli přece jenom dojít na pláž, kam měli původně namířeno. Kořata se

k nim připojila, pobíhala okolo nich, šťouchala pac-kami do kamínků, na okamžik zmizela mezi olivov-níky, ale za chvíli už se jim zase pletla pod nohama. Zastavila se až v místě, kde se cesta začala prudce svažovat k moři.

„Dál už s námi nechtějí. Někde tam na kopci mají určitě domov,“ řekl táta a v hlase mu zazněla úleva.

Robin na ně volal, lákal je k sobě, ale táta mu vysvětlil, že je to chyba. Kdyby s nimi kocouři šli moc daleko, už by nemuseli najít cestu domů.

Sešli na pláž, a když se za dvě hodiny vraceli zpátky do hotelu, koťata na ně čekala na místě, kde se rozloučili. Pak je doprovodila skoro až k hotelu.

„Vzít si je prostě nemůžeme, a hotovo,“ trvala na svém máma a táhla Robina za ruku do hotelové haly. „Někomu by se tu po nich mohlo stýskat. Třeba zrov-na takovému klukovi, jako jsi ty. No jen si to představ.“

„Nemají žádnýho kluka, jako jsem já. Jsou samy.“

„I kdyby byly, my s tím nic nenaděláme. Můžeme je nakrmit, zařídit jim pár hezkejch dnů, ale to je všechno.“ Pak začala vysvětlovat, že zvířata se nedají jen tak převážet přes hranice. Jsou na to zákony. Kocouři by museli mít očkování, očkovací prů-kazy a bůhvíco ještě. „A to už nestihneme, protože za čtyři dny odjíždíme.“

Přijedou domů a budou rozdělovat ty tácy. On zůstane s mámou, protože střídavka by mu udělala v hlavě akorát zmatek. Rád by se zeptal, co to ta střídavka je, ale mlčel.

Večer nemohl usnout. Zavři oči a poslouchej moře, to doma nemáš, řekla máma, a tak to zkusil, ale stejně dál myslel na kocoury, jak jsou sami potmě mezi olivovníky, a jak už se těší, až zítra zase dostanou sýr. Bylo mu smutno a šumění moře pod balkonem mu vůbec nic neulehčovalo. Vždyť proč by také mělo?

Chodili za kořaty dvakrát denně, vybavení sýrem od snídaně a kočičími konzervami, které nakoupili ve vesnici. Kořata se pokaždé nažrala, kus cesty je doprovodila a pak čekala, až se budou vracet z pláže. Přestala se bát natažené ruky. Už zdálky je poznala a vybíhala jim naproti s ocásky zdviženými na pozdrav.

Stal se z toho rituál. Když si Robin u snídaně nenápadně strkal do kapes ubrousky se sýrem a šunkou nebo když s rodiči v samoobsluze kupovali zvířecí konzervy a dohadovali se, jaký druh bude kořatům nejvíc chutnat, na chvílku bylo všechno jako v dobách před řečmi o tácech a stří-

davce. Robin to vycítil. O takových věcech se nemusí mluvit, ty se prostě dějí.

„Vůbec si nedovedu představit, že tu ty kocoury necháme,“ řekl táta poslední den, když mu kořata z dlaně žrala kousky sýra. „Možná bych je přece jenom odvezl.“

„Ale když nás na hranicích prohlídnou, seberou nám je,“ namítla máma. „A to bude horší, než kdyby zůstali tady, kde to znají.“

„No jasně. Ale stejně.“

„Já vím. Taky jsem si na ně zvykla.“

Chlap s dřevěnou vycházkovou holí se na cestě objevil zrovna ve chvíli, kdy plánovali, jak kořata těsně před hranicemi zavřou do kufru auta a budou doufat, že jim ho celníci neprohlédnou. Mohli by si třeba pustit přehrávač a Robin by si ještě mohl nahlas zpívat, aby překřičel případné mňoukání.

Chlap něco chorvatsky řekl a holí neurčitě ukázal za olivový háj.

„Jsou to jeho kočky. Přišly odtamtud. Bydlí tamhle,“ přeložil Robinovi táta.

Chlap se sklonil, ale kořata před jeho rukou uhnula. Jedno chytil, zvedl ho za kůži za krkem jako králíka a chvíli ho jen tak z legrace podržel ve výšce. Kotě se zmítalo, to druhé zmizelo mezi

stromy. Zachechtal se a zase něco nesrozumitelného zamumlal.

„Nemáme je krmit. Chytají myši,“ vysvětlil táta.

Chorvat pustil zvíře na zem.

Robin nechápal, proč rodiče tomu chlapovi neřeknou, že by si kořata rádi odvezli. Myslí si, že by jim nerozuměl? Bojí se, že by jim je nedal? Nebo je chtějí sebrat potají?

„Alespoň víme, že tu nezůstanou úplně samy,“ řekl táta, když mířili k pláži. „No co na mě tak koukáš, Robine? Přece si nemyslíš, že je sebereme, když někomu patří?“

Zpíval, až ho bolelo v krku. Nadskakoval na zadní sedačce a rukama rozhazoval do rytmu.

„... vypráví nám o tom včelka Máááájááá...“

„Takhle vyvádí celou cestu,“ řekl táta celníkovi, když mu oknem podával pas.

„Asi už se těší domů.“

„Jo jo, to se mu to těší, když na rozdíl od nás nemusí zítra do práce.“ Tátovi se zadrhl hlas. S mámou se oba nuceně zasmáli.

„V pořádku.“ Celník střílel po Robinovi pohledem a vrátil tátovi pas.

„... malá uličnice včelka Máááájááá...“

„Díky. Nashle.“

Závora se zvedla. Rozjeli se. Ještě minutu nebo dvě seděli všichni bez hnutí, jako by se báli, že celníkům až teď dojde, že se chovali podezřele, a tak je začnou pronásledovat a přinutí je zastavit a vyložit všechny věci z auta.

Pak se po sobě máma s tátou podívali a oba současně zavýskli: „Jooo!“

„Máme je!“

„Jsou naši!“

„Jak se budou jmenovat?“

Na prvním odpočívadle zastavili a přinesli kocoury zpátky do kabiny. Koťata se chovala tiše a důvěřivě, jako by pro ně nebylo nic přirozenějšího než daleká cesta autem a pašování nepovoleného nákladu přes hranice.

Robin je hlídal na zadním sedadle a myslel na to, jak ráno ještě před snídaní vyrazili z hotelu do kopců. Kocouři na ně v tu neobvyklou dobu u cesty nečekali, a tak táta rozhodl, že najdou dům toho muže s holí. Kocouři seděli na pobořených sloupcích braniky opředené vínem. V ranním slunci bylo všechno měkké a zlatorůžové.

„Prodám vám je,“ překládal táta, co říká chlap s holí. „Ale budu muset shánět další kočky. Budu